

EUROPEJSKI TRYBUNAŁ PRAW CZŁOWIEKA
CZWARTA SEKCJA

SPRAWA WITCZAK przeciwko POLSCE

SKARGA nr 47404/99

WYROK* (skreślenie) – 6 maja 2003 r.

Europejski Trybunał Praw Człowieka (Czwarta Izba), zasiadając jako Izba złożona z następujących sędziów:

Sir N. BRATZA, *przewodniczący*,
Pani E. PALM,
Pani V. STRÁŽNICKÁ,
Pan M. FISCHBACH,
Pan J. CASADEVALL,
Pan R. MARUSTE,
Pan L. GARLICKI, *sędziowie*
oraz Pan M. O'BOYLE, *Kanclerz Sekcji*,

Obradując na posiedzeniu zamkniętym w dniu 8 kwietnia 2003 r.,

Wydaje następujący wyrok, który został przyjęty w tym dniu:

POSTĘPOWANIE

1. Sprawa wywodzi się ze skargi (nr 47404/99), wniesionej w dniu 11 listopada 1998 r. przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej do Trybunału, na podstawie art. 34 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowej Wolności („Konwencja”), przez obywatela polskiego, pana Mirosława Witczaka („skarżący”).

2. Skarżący, któremu przyznano pomoc prawną, reprezentowany był przez pana R. Fijałkowskiego, prawnika praktykującego w Radomiu. Rząd

* Wyrok stanie się prawomocny zgodnie z warunkami określonymi przez art. 44 ust. 2 Konwencji. Tekst wyroku może podlegać korekcie edytorskiej przed jego opublikowaniem w ostatecznej wersji.

Polski („Rząd”) reprezentowany był przez swojego Pełnomocnika, pana Krzysztofa Drzewickiego z Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

3. Skarżący twierdził, że postępowanie cywilne w jego sprawie przekroczyło rozsądny termin i że nie miał on skutecznego środka odwoławczego, by się poskarżyć na nadmierną długość postępowania.

4. Sprawa została przydzielona Czwartej Sekcji Trybunału (art. 52 ust. 1 Regulaminu Trybunału). Wewnątrz tej Sekcji ustanowiona została Izba (art. 27 ust. 1 Konwencji), która miała rozpatrzyć sprawę, zgodnie z art. 26 ust. 1 Regulaminu.

5. Na podstawie decyzji z dnia 23 października 2001 r. Trybunał uznał skargę za dopuszczalną.

6. W dniu 1 listopada 2001 r. Trybunał zmienił skład swoich Sekcji (art. 25 ust. 1 Regulaminu). Sprawa została przydzielona nowo utworzonej Czwartej Sekcji (art. 52 ust. 1 Regulaminu).

FAKTY

I. OKOLICZNOŚCI SPRAWY

7. Skarżący urodził się w 1947 r. i mieszka w Radomiu, w Polsce.

8. W 1977 r. skarżący – w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności – został poszkodowany w wypadku przy pracy. Wniósł pozew o odszkodowanie do Sądu Wojewódzkiego w Warszawie przeciwko Skarbowi Państwa. Na podstawie wyroku Sądu Wojewódzkiego w Warszawie, z dnia 11 czerwca 1980 r., skarżącemu przyznano miesięczną rentę w wysokości 500 starych złotych, płatną od 1 lutego 1978 r., oraz jednorazowe odszkodowanie w wysokości 12 000 starych złotych.

9. W dniu 21 listopada 1991 r. skarżący wniósł pozew do Sądu Wojewódzkiego w Warszawie o podwyższenie renty. W bliżej niesprecyzowanym dniu Sąd Wojewódzki w Warszawie przekazał sprawę Sądowi Wojewódzkiemu w Lublinie, uznając ten sąd za właściwy do prowadzenia sprawy. Rozprawy przed Sądem Wojewódzkim w Lublinie odbyły się w następujących terminach: 8 lutego 1993 r., 5 kwietnia, 21 listopada oraz 20 grudnia 1994 r.

10. Na podstawie wyroku z dnia 30 grudnia 1994 r. Sąd Wojewódzki w Lublinie orzekł na korzyść skarżącego i nakazał wypłacenie skarżącemu odszkodowania w wysokości 107 000 000 starych złotych. Sąd przyznał również skarżącemu miesięczną rentę w wysokości 1 629 650 starych złotych, płatną od 1 września 1995 r. Pozwany Skarb Państwa, reprezentowany przez Warszawski Areszt Śledczy, odwołał się od wyroku. W konsekwencji, w dniu 31 maja 1995 r., Sąd Apelacyjny w Lublinie uchylił zakwestionowany wyrok i nakazał ponowne zbadanie sprawy.

11. Następnie odbyło się kilka rozpraw przed Sądem Wojewódzkim w Lublinie oraz zlecono przygotowanie opinii biegłych w zakresie stanu zdrowia skarżącego. Opinie te zostały następnie przeanalizowane przez sąd.

12. W dniu 10 maja 2000 r. Sąd Wojewódzki w Lublinie wydał wyrok oddalając w całości roszczenie skarżącego. Skarżący złożył odwołanie.

13. W dniu 28 września 2000 r. Sąd Apelacyjny w Lublinie przeprowadził rozprawę. Na podstawie wyroku z dnia 11 października 2000 r. sąd częściowo zmienił wyrok Sądu Wojewódzkiego w Lublinie, zwiększając miesięczną rentę skarżącego do 280 PLN i zasądzając na jego rzecz odszkodowanie w wysokości 4179 PLN. W dniu 5 grudnia 2000 r. skarżący wniósł kasację do Sądu Najwyższego.

14. Postępowanie przed Sądem Najwyższym przypuszczalnie nadal trwa.

PRAWO

15. Trybunał odnotowuje, że skarżący wielokrotnie nie odpowiadał na listy kierowane do niego w dniach: 1 sierpnia i 18 października 2002 r. oraz 6 stycznia 2003 r.

16. W dniu 6 lutego 2003 r. został wysłany do skarżącego kolejny list polecony, w którym przypominano mu, że zgodnie z art. 37 ust. 1 (a) Konwencji, Trybunał może na każdym etapie postępowania postanowić o skreśleniu sprawy ze swojej listy spraw, jeżeli okoliczności wskazują, że skarżący nie zamierza podtrzymywać swojej skargi.

17. Biorąc pod uwagę, że skarżący nie odpowiadał na listy Trybunału, Trybunał przyjmuje, że skarżący nie zamierza podtrzymywać swojej skargi. Trybunał biorąc pod uwagę istnienie wielu spraw przeciwko Polsce, które dotyczą kwestii podobnych do tych, które są przedmiotem obecnej skargi uznaje, że poszanowanie praw człowieka zgodnie z postanowieniami Konwencji i jej Protokołów nie wymaga kontynuowania badania obecnej skargi (art. 37 ust. 1 *in fine* Konwencji).

18. Tym samym, sprawa powinna zostać skreślona z listy spraw.

Z tych powodów Trybunał jednogłośnie

1. POSTANAWIA SKREŚLIĆ sprawę z listy.

Sporządzono w języku angielskim i notyfikowano na piśmie w dniu 6 maja 2003 r., zgodnie z art. 77 ust. 2 i 3 Regulaminu Trybunału.

Michael O'BOYLE
Kancelarz Sekcji

Nicolas BRATZA
Przewodniczący